

ANTE BR I**NA DRAVSKOM MOSTU PARTIZANI RANJENU DJECU BACALI U DRAVU**

(Majko moja, majko moja, plakao je ranjeni dječak od nepunih sedam godina)

- datum 29.10.2018. Autor: [Croatian News Staff](#)

Djeca na Križnom putu i bijeg civila pred partizanima, svibanj 1945.

Civili su izbjegli prema Bleiburgu u strahu pred partizanima, i nisu sudjelovali u ratu i vojnim postrojbama. Sada, nakon što se nisu uspjeli dokopati Zapada, samo su se očajnički htjeli vratiti svojim domovima. U jednom trenutku na silu su probili partizanski kordon i pokušali prijeći most. Partizani su ih pokušali udarati kundacima pušaka, a kada su uvidjeli da ne mogu zaustaviti masu, brzo su se povukli prema izlazu s mosta, a potom su iz strojnice otvorili vatru prema tekućim kolonama, u kojoj je bilo dosta žena i djece, pomiješanih s vojnicima koji su stigli sa zadnjom kolonom.

Odmah je nastao jauk i plač ranjenih, a kolona se poela povlaći prema natrag. Na mostu su ostala ležati tijela žena, djece, muškaraca u civilnim odijelima te vojnika u raznim odorama, koji su na svoju nesreću bili stigli doela kolone. Bilo je tu više od stotinu mrtvih. Kad su partizani vidjeli da se kolona vratila natrag, poeli su kupiti mrtva tijela i bacati ih s mosta u Dravu, kako bi omoguili prolaz koloni prema Mariboru, lako je meću mrtvim tijelima na mostu bilo i ranjenih, partizani su ih istim postupkom pobacali u hladnu i mutnu rijeku koja ih je brzo prekrila i odnijela nizvodno, a njihovi vapaji i krici usjekli su se u sjećanje onom mnoštvu koje je ekalo na prijelaz preko mosta.

– Majko moja, majko moja – plakao je ranjeni dječak od nepunih sedam godina. Ubrzo su stigla dvojica partizana, jedan ga je od njih uhvatio za noge, a drugi ispod pazuha i bacili su ga nemilosrdno u hladnu rijeku kao i njegovu mrtvu majku prije njega. Mile je promatrao cijeli događaj kojih pedesetak metara dalje prije ulaza na most. Imao je sreću da je zaostao i da nije stigao među prvima.

Što će biti od nas kada ovako ubijaju žene i djecu? – reće zabrinuto jedan vojnik iz Miline grupe.

Izgleda da su ovo sve uvozni partizani – prokomentira visoki i krupni mladiću domobranskoj odori koji je stajao ispred Mile.

Nismo trebali baciti oružje – uključuje se i drugi u razgovor, oćito pogodni ovim krvavim prizorom.

Kolona je uskoro krenula naprijed. Partizani koji su sada imali brojno pojaćanje vršili su kontrolu na mostu, oduzimali su stvari, predmete i izdvajali vojnike, osobito one u ustaškim odorama. Mile je s grupom zrakoplovaca uspio proći kontrolu na mostu bez problema, budući da je zapovjednik predotvrdio suradnju s Narodnooslobodilaćkim pokretom. Nakon što su prešli most, svrstani su u kolonu prema Mariboru. Pogledavao je prema naprijed i natrag i nigdje nije mogao ućiti poćetak ni kraj kolone. Cesta prema Mariboru, koja je bila nekih pet-šest metara široka, bila je puna vojnika i civila. S obje strane ceste na udaljenosti ne većoj od deset metara rasporećeni su partizani naoružani uglavnom ruskim strojnicama PPSH-41. Odmah do njih, tako ćer s obje strane ceste, ali udaljena dvadesetak metara, osiguranje kolone vršila je konjica. Bili su to uglavnom partizanski oficiri i podoficiri, što se moglo vidjeti po tome kako su izdavali zapovijedi. I oni su bili naoružani automatskim oružjem. Na cesti su hrvatski vojnici, vojnici drugih naroda i civili u koloni smrti bili zbijeni jedan uz drugog tako gusto da nisi mogao pasti na cestu i da si htio. Ritam je bio ubitaćan. Više se trćalo nego hodalo. S obje strane ceste partizani su udarali kundacima strojnica i pušaka kako su koga dohvatili. A koga će udariti nego one koji su zaostajali i bili najslabiji. – Brže, Brže, da vam majku ustašku! – psovali su i derali se kao bikovi uz cestu. Onaj tko se usudio samo jedan metar izići i iz kolone izvan ceste odmah je bez milosti bio ustrijeljen.

Na temelju svjedoćanstva Mile Brića roćđena 1921. godine u Gali – Otok Dalmatinski, sudionika Bleiburga i Križnog puta.

Ante Brić, *Devedeset dana od Bleiburga*, Gala, 2009.